

bydliště nerozhodná. Zcela neprávem. Uváží-li se, že prvžalovaný pobýval v S. přechodně od října 1922 až do července 1923 a že se nepřihlásil po tu celou dobu k pobytu v obci, vyplývá z toho, že neměl úmyslu v S. trvale se usaditi, neboť jinak by se byl sotva vydával nebezpečnosti policejné trestního stíhání. Pobýval-li v S. jenom o všedních dnech, dokud ho tam poutala rovněž přechodná povinnost otcova zastupování a dozoru ve mlýně, v sobotu však odjížděl do Prahy k rodičům a vracel se teprve v pondělí, dával tím pro každého poznatelně na jevo, že tam pobývá pouze s nucenou přechodností, což konečně i obecní úřad ve svém sdělení správně postřehl. Je tedy právní závěr rekursního soudu, že prvžalovaný neměl úmyslu trvalého pobývání v S., správným.

Čís. 3815.

Nestačí na potomni oznámení sňatku rodičům (§ 1222 obč. zák.), nezáleží na tom, zda rodiče měli důvod, vzpíratí se sňatku a lhostejno, zda poměr mezi dítětem a jeho rodiči byl srdečným či napjatým.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, R I 369/24.)

Žádosti syna, by jeho manželský otec byl uznán povinným, zaplatiti mu výbavné 10.000 Kč, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl, ježto žadatel oznámil otcí, že se oženil, až 14 dní po sňatku. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovateli nelze dáti za pravdu, pokud míní, že rekursní soud nevyložil správně význam předpisů §§ 1231 a 1222 obč. zák. Dotační povinnosti sprostěni jsou rodiče tehdy a bezpodmínečně, když sňatek jejich dítěte byl uzavřen bez jejich vědomí. To vyplývá, jak i rekursní soud zcela správně poznamenal, z příkazu úcty, kterou jsou děti rodičům povinovány, a také z okolnosti, že sňatek dítěte jest s hlediska rodinných vztahů něčím tak důležitým, že zákon takto nepřímou nařizuje, by děti svůj sňatek rodičům napřed oznámily a dokonce jejich svolení si vyžádaly. Nejde o strohost zákona, nýbrž o zásadu, že rodina a rodinný život jsou základy občanské pospolitosti. Stěžovateli právnímu názoru, že sňatek, uzavřený bez vědomí rodičů, zbavuje je dotační povinnosti pouze tenkrát, když mají důvodnou příčinu, by sňatku ani dodatečně neschválili, nelze přisvědčiti, neboť odporuje jednak zákonu, jednak úvaze, že by při takovém výkladu zákona slova »bez vědomí« byla v zákoně zcela zbytečná, poněvadž by šlo v tomto případě za všech okolností jenom o to, zda bude soud neschválení sňatku rodiči považovati důvodným, či bezdůvodným. Poukazuje-li stěžovatel na to, že mezi ním a otcem byl poměr krajně neutěšený a to z otcovy viny, jest to bez právního významu, když se přes tento neutěšený poměr blíží svému otcí se žádostí, by mu otec dal výbavné a splnil tak zákonitě mu uloženou povinnost. To právě zavazovalo i

stěžovatele, aby oznámil otci sňatek, a, poněvadž oba žijí v témž místě, aby tak učinil osobně; zejména nedávala mu právo, by tak nečinil, událost, sběhnuvší se před 17. lety, kdy otec projevil, že s ním nechce mít nic společného, pokud se týče okolnost, že v roce 1919 mu otec zakázal, aby ho nenavštěvoval. Sluší i dospělým synům pokora vůči otci, jestli sňatek tak závažnou událostí rodinného společenství, že ji měl stěžovatel svému otci přednésti, a tím uposlechnouti hlasu krve, jenž začasť při takových významných událostech dává zapomenouti minulosti.

Čís. 3816.

Odkázati věc na příslušný soud dle Šu 261, odstavec šestý, c. ř. s., lze, ovšem šetříc ustanovení druhého odstavce Šu 240 c. ř. s., i tehdy, vznesena-li námitka nepřislušnosti teprve při ústním líčení.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, R I 380/24.)

Z e m s k ý c i v i l n í s o u d v P r a z e vyhověl námitce místní nepřislušnosti a odkázal žalobu podle Šu 261, odstavec šestý, c. ř. s. na okresní soud v B. **R e k u r s n í s o u d** zrušil řízení o žalobě pro zmatečnost a odmítl žalobu. **D ů v o d y:** Soud v napadeném usnesení praví, že vyhovuje námitce věcné nepřislušnosti soudu. To učinil neprávem, poněvadž námitka tato žalovanou stranou při prvním roku ohlášena nebyla, ač se tak státi musí (§ 240 odstavec první c. ř. s.). Žalovaní sice ohlásili tuto námitku při prvním ústním jednání, tedy opožděně a soud k ní přihlížeti měl jen proto, poněvadž jednalo se o nepřislušnost, která výslovným dohodnutím stran odstraněna býti nemohla. Soud první musil i bez námítky strany žalované nepřislušnost vysloviti a žalobu z úřední moci odmítnouti (§ 43 j. n.). Je-li tomu tak, pochybil první soud také v tom směru, že po rozumu ustanovení Šu 261 c. ř. s. odstoupil žalobu příslušnému soudu v B. To státi se mohlo pouze tehdy, kdyby byla žalovaná strana vznesla v čas námitku nepřislušnosti, poněvadž § 261 c. ř. s. v odstavci šestém praví: »namítá-li žalovaný nepřislušnost«, ale dle Šu 240 c. ř. s. musí námitka tato ohlášena býti při prvním roku. Nestalo-li se tak, nemá významu návrh žalobce na postoupení žaloby soudu příslušnému. Jak tento návrh žalobcův, tak i námitka věcné nepřislušnosti se strany žalovaných staly se opožděně a není tu předpokladů ustanovení Šu 261 c. ř. s., aby žaloba příslušnému soudu mohla býti postoupena. Soud první, jednaje o žalobě, k jejímuž vyřízení výlučně příslušným byl soud okresní, přivodil zmatečnost řízení, k níž soud rekursní dle ustanovení Šu 494 c. ř. s. přihlížeti musí, a prohlásil proto řízení za zmatečné a zrušil je.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

První soud vyhověl námitce nepřislušnosti, odkázal žalobu podle Šu 261, odstavec šestý c. ř. s. na okresní soud v B. a přiřkl žalovaným